

съ дѣцата си, а въ сжщо врѣме и нѣкакъ си горда отъ това, че мистеръ Гладстонъ дохождалъ въ къщата и да търси живѣещитѣ въ нея български делегати, и тя бѣше нажалена почти до сълзи, че тѣ не били дома, но въ всѣки случай тя се утѣшаваше съ самото идване на Гладстона въ нейното скромно жилище, дѣто и размѣнилъ съ нея нѣколко думи. Като не ни намѣрилъ, Гладстонъ ни писа едно слѣдъ друго двѣ писма, отъ 12/24 и 15/27 октомврия, съ които ни увѣдомяваше, че той ще ни чака на 14/26 с. м. въ четвъртъкъ, часа въ 12^{1/2} въ дома на своя единомисленикъ и уважаемъ приятель лордъ Гренвилъ, у когото щѣлъ да бжде на госте за нѣкой другъ день *).

*) Посѣщението ни у Гладстона съмъ описалъ накратко и въ вѣстникъ „България“, бр. 37 отъ 8 май 1898 г. въ една статия, при новината за смъртъта му, която статия захваща така:

„ГЛАДСТОНЪ.

Една звѣзда гаснѣше, една звѣзда изгасна. Свѣтла звѣзда бѣше Гладстонъ въ небосклоне на съврѣмения политически, образованъ, християнски, свободолюбивъ, напръдничавъ и човѣколюбивъ свѣтъ, и тази звѣзда изгаснѣла вече съврѣшено, както дойде да ни събщи снощи телеграфътъ отъ Лондонъ.

Въ Гладстона днесъ Англия оплаква единъ отъ най-великитѣ си и даровити държавни мже, угнетенитѣ малки народи — своя мощенъ и неуморимъ защитникъ, образованиятъ свѣтъ — единъ отъ най-свѣтлиѣ умове въ настоящето столѣтие. Честъ на Англия, Гладстонъ бѣше честъ и на човѣчеството, интереситѣ и напръдъкътъ на което нему не се виждаха несъвмѣстими съ интереситѣ на онази Велико-Британска държава, сждбинитѣ на която той водѣ нѣколко пѣти по най-блѣскавъ начинъ.

Името на Гладстона бѣше и е не само общеизвѣстно, но и любимо въ България. То е тѣсно свързано съ нейното политическо възраждане. При извѣстнитѣ турски свирѣпства прѣзъ грозната 1876 год. въ нашето отечество, мощния и авторитетенъ гласъ на Гладстона и неговото краснорѣчиво и изкусно перо бѣха разклатили цѣла Англия и не само произведоха тамъ поривъ отъ извънредни симпатии къмъ българския народъ, но образуваха и едно обществено мнѣние, рѣшително обявено въ полза на този народъ и на неговитѣ усилия да излѣзе отъ положението, въ което се намираше по онова врѣме. Съ живи още чувства си припомнямъ азъ ония симпатии и онова обществено мнѣние въ Англия, както и човѣка, който главно бѣше ги създалъ*.